

Proloog

Mijn naam is Sara Visser.
Ik woon in Amsterdam. Nog.
Morgen vertrek ik naar Mallorca. Voor een half jaar.
Denk ik. Het kan korter duren. Als mijn masterplan lukt.
Dan ben ik zo weer terug.

Ik ben dertig.
En vijf weken,
drie dagen, twee uur,
vijftig minuten en drie seconden, vier, vijf ...

Dertig en kinderloos.
Ik heb geen man, dus ik kan geen kinderen krijgen.
Dacht ik.
Onzin.
Ik ga het doen. In mijn eentje een kindje proberen te krijgen.
Vanaf morgen woon ik op Mallorca, waar ik probeer zwanger te raken van mijn beste vriend.
Zonder dat hij het weet.
Erg hè?
Weet je wat pas erg is?
Zo graag een kind willen dat de gedachte eraan je leven beheerst.
Alles hebben wat je hart begeert, maar constant die pijn voelen, het gemis.

Drie weken voor mijn dertigste verjaardag

'Goedemiddag Hoteldebotel, u spreekt met Sara Visser.' Ik neem de telefoon op en lach naar de gasten aan de balie. Het is vrijdagmiddag,

spitsuur in de receptie van het hotel. Twee uur lang is het alle hens aan dek. Wat mij betreft het leukste moment van de week. 'Gelukkig ben je er Sara, er is net een blik gasten opengetrokken.' Ries, de hotelmanager, kijkt me aan met een gepijnigde blik in zijn ogen. Snel schuif ik achter een computerscherm. 'Wie kan ik helpen? Who may I serve?' zeg ik terwijl ik oogcontact zoek met de eerstvolgende in de rij.

Hoteldebotel heeft twintig kamers, die allemaal in het teken van de liefde staan. Er is onder andere een hartjes-kamer, een cupido-kamer, een rozewolk-kamer en uiteraard een bruidssuite.

De locatie - middenin de Jordaan - en het thema - de liefde -, maakt het hotel uitermate geschikt voor verliefde stellen. 'Wat is er nou leuker dan na een dagje samen struinen over de Amsterdamse grachten, overheerlijk dineren in ons romantische restaurant en daarna slapen in een van onze liefdesnestjes?' staat op de folder. Ik ben apetrots op mijn Hoteldebotel. Jazeker, het is mijn hotel.

Drie jaar geleden stierf mijn opa. Hij was vierennegentig, oud en op. Opa had een leuke verrassing voor ons. Mijn zus Mia en ik waren zijn enige kleinkinderen en de oude man had zijn leven lang voor ons gespaard. Niemand wist het, zelfs mijn moeder niet. Een telefoontje van de notaris veranderde in vijf minuten ons leven.

Ik wist direct hoe ik mijn deel van de erfenis zou investeren, mijn droom kwam uit. Op dat moment werkte ik al bijna zeven jaar in een groot hotel in Amsterdam. Smachtend struinde ik het internet af naar kleine hotels die te koop stonden. Voordat Hoteldebotel het levenslicht zag, zat ze al jaren in mijn hoofd. Maar de financiën ontbraken. Het evenwicht tussen sparen en 'lekker leven', verloor ik te vaak uit het oog. Het was me wel duidelijk dat ik mijn eigen hotel nooit bij elkaar zou sparen, al werd ik tweehonderd. Nu was daar opeens opa's erfenis.

Op de foto's zag de buitenkant van het pand er mooi uit. Een statig pand aan de Lindengracht, in het hartje van de Amsterdamse Jordaan. De middag na het telefoontje van de notaris fietste ik erheen. Als de dag van gisteren herinner ik me de eerste keer dat ik Hoteldebotel in het echt zag ... en me realiseerde dat die foto's op het internet niet geheel recent waren. Na een bouwkundige keuring, waaruit bleek dat de constructie van het gebouw dik in orde was, begonnen de onderhandelingen. Mijn makelaar maakte uiteindelijk een mooie deal.

'Een heel aangenaam verblijf en mocht u vragen hebben, weet u ons te vinden.' Met een grote glimlach op mijn gezicht heet ik de laatste incheckers van vandaag welkom. Wanneer ze weglopen zie ik het portret van mijn opa aan de muur hangen, een eerbetoon aan de man die dit alles mogelijk maakte. Ik geef hem een knipoog. Elke dag bedank ik mijn opa eventjes.

Hoteldebotel opende haar deuren middenin de zomer.

In recordtempo zorgde een aannemer ervoor dat het vervallen pand werd omgetoverd tot liefdesnestje. Helemaal bovenin bouwde hij een appartement voor mij. Met een aparte ingang aan de achterkant van het pand, zodat ik werk en privé gescheiden kan houden, maar toch dichtbij woon. Het is een geweldige plek om te wonen, compleet met dakterras. De dag van de oplevering voelde ik me Alice in Wonderland. Ik gilte, lachte en huilde van geluk, terwijl ik van kamer naar kamer rende.

De eerste zomer verzorgden Mia en ik het receptiewerk. We namen personeel voor het restaurant en de schoonmaak aan, de rest deden we zelf. Met als resultaat dat we aan het eind van de zomer rijp waren voor het gekkenhuis. Ik besloot een manager aan te nemen.

Mia vond dat het tijd werd voor iets anders dan gasten in- en uitchecken. Zelf wilde ik me meer richten op de marketing en pr van Hoteldebotel, dus was het niet meer dan logisch dat er een manager voor de dagelijkse gang van zaken kwam. Het werd Ries.

Uit alle sollicitanten kozen Mia en ik unaniem voor Ries. Uiteraard vanwege zijn jarenlange ervaring in het toerisme. Dat hij lijkt op Wentworth Miller had er helemaal niets mee te maken.

'Sara, als je die Prison Break vent aanneemt, onderzoek ik of hij ook van die tattoos heeft', grapte Mia aan het eind van de eerste wervingsdag. Ries was de tweede van vijf sollicitanten. De nummers drie, vier en vijf hadden die dag net zo goed thuis kunnen blijven. Ik had mijn manager gevonden.

Ries was eyecandy, zonder twijfel. Maar Ries was veel meer dan een mooie man. Hij had jaren ervaring als Frontdesk Manager in het Krasnapolsky. Ik mocht mijn handjes dichtknijpen dat hij die mooie baan wilde opgeven voor een job in mijn hotel. 'Ik ben Kras ontzettend dankbaar voor al die jaren. Ik heb er veel geleerd, nu wil ik doorgroeien. Als jouw rechterhand, zal ik me inzetten voor Hoteldebotel alsof het mijn eigen toko is' was zijn antwoord op mijn vraag waarom hij in vredesnaam deze switch wilde maken. Die uitspraak gaf voor mij de doorslag. Ries zou Hoteldebotel zien als zijn hotel. Wat wilde ik nog meer?

's Avonds heb ik afgesproken om met Mia iets te gaan eten. Mia is drie jaar jonger dan ik, zevenentwintig, net geworden in januari. Ze werkt als praktijkmanager in een fysiotherapie-praktijk. Nadat ze mij de eerste zomer hielp met het opzetten van Hoteldebotel, kwam deze baan op haar pad. Het is keihard werken, de praktijk groeit en

maakt daardoor veel veranderingen door, maar Mia heeft haar plekje gevonden.

Ze is zo tevreden dat ze de hele erfenis van opa op haar spaarrekening heeft gezet. 'Saar, ik weet niet wat ik ermee moet', zei ze, vlak nadat we het nieuws hoorden. 'Jij hebt die droom van dat hotel, ik heb dat niet. Nog niet ...' Zo nu en dan heeft ze een 'uitspatting' en koopt een gillend dure jas of dito paar laarzen. Daar blijft het voorlopig bij. Wel huurt ze een mooie loft, vlakbij haar werk. De huur betaalt ze van de rente van de erfenis.

'Sara, waar we het laatst over hadden hè, dat gedoe met die baby ...' Mia kijkt me serieus aan en ik heb spijt dat ik er ooit over ben begonnen. Sinds ik mij realiseerde dat ik over een paar dagen dertig word, knaagt er iets aan me. Een gevoel dat ik niet meer uit mijn systeem krijg. Vorige week, tijdens een borrelavondje bij Mia in de loft, maakte ik de fout er met haar over te praten. Ik hoopte dat ze het, door de flessen wijn die we de bewuste avond consumeerden, vergeten was. Niet dus.

'Mia, misschien moeten we het daar vandaag maar niet over hebben', probeer ik voorzichtig, waarop ze me verbaasd aankijkt. 'Saar, ik kreeg de indruk dat het je erg dwars zit en ik wil dat je daar met mij over kunt praten.' Ze pakt mijn handen vast en ik voel tranen prikken. 'Als jij zo graag een kind wilt, is dat een serieus probleem.'

Ik had nooit de behoefte om moeder te worden. Mijn relaties hielden niet lang genoeg stand om überhaupt de stap naar samenwonen te zetten. Laat staan kinderen.

Totdat ik een paar jaar geleden tot over mijn oren verliefd werd. Het was wederzijds en ik genoot. Officieel woonden we apart, in werkelijkheid sliepen we geen nacht meer gescheiden. Onze band werd inniger, verliefdheid ging over in houden van en op een dag

betrapte ik mezelf erop te dagdromen over een kindje. Daar waren ze dan toch: de moedergevoelens. Ik lachte opmerkingen over het starten van een gezin altijd weg. Nu wilde ik niets liever. Een mensje, een mix van ons twee. De relatie ging over, die moedergevoelens niet.

Tik tak, tik tak.
Hoor je die biologische klok?
Ik kan niet langer wachten.
Vanaf je vijfendertigste neemt de vruchtbaarheid van een vrouw af.
Ik ben al dertig.
En vijf weken,
drie dagen, drie uur,
tien minuten en twaalf seconden, dertien, veertien ...

Twee weken voor mijn dertigste verjaardag

'Goed, hier komt mijn masterplan.' Ik neem een slok wijn. 'Wat ik wil is dat het kindje later zijn of haar vader kan opzoeken, dus een anonieme donor is geen optie.' Mia's ogen worden enorm. 'Je wilt het echt doen ...'

'En ik wil dat het kindje op mij lijkt,' vervolg ik, 'ik zou het vreselijk vinden als we helemaal niets gemeen hebben. Dus ik wil een donor uitzoeken op uiterlijk. Als het maar geen zaad van een seriemoordenaar is.' Mia knikt instemmend. Ik haal diep adem voor de eindconclusie: 'Het moet dus óf een geselecteerde donor via de spermabank worden, óf gewoon iemand uit de kroeg.'

'Uit de kroeg?' Mia kijkt me aan alsof ik zojuist opperde om Koning Willem-Alexander de vader van mijn kind te maken. Ondanks de ernst van de situatie moet ik lachen. Mia blijft me aanstaren. 'Serieus Sara, hoe ... ik snap het niet.' Ik schater het nu uit. 'Dat

onderdeel van mijn plan moet ik nog uitdenken. Diegene mag het niet weten. Ik zal seks met hem hebben en het uitmaken zodra ik zwanger ben. Ondertussen verzamel ik zoveel mogelijk informatie over hem. De namen van zijn ouders, zijn BSN, alles wat ik kan vinden zodat het kindje h m later kan vinden.'

Het is een idioot plan, ik weet het, maar het heeft wel mijn voorkeur. 'Je papa en mama hadden kort een relatie en mama ontdekte nadat die relatie over was, dat ze zwanger van jou was. Zoiets zou ik het kindje kunnen vertellen. Mia, wat denk jij?'

'Fijn, liegen tegen je kind.'

Is dit dan misschien toch geen goed idee? Kan ik dit wel maken? Ik wil zo graag een kind en daar moet alles en iedereen aan meewerken? 'Ik weet het Saar. Ik heb de oplossing!' Mia schreeuwt het uit. 'Je moet een bekende zoeken, iemand die dezelfde kleur ogen en haar heeft als jij. Dan lijkt die kleine gegarandeerd op jou ...' Even dromen we weg. Ik heb visioenen van kinderen die over een speelplaats rennen en heel hard 'mama' roepen. Een warm gevoel overspoelt me. 'En die kleine moet later gewoon de waarheid weten.' Mia kijkt me opgewonden aan. 'Sara, hoe zou jij het vinden als mama morgen tegen je zegt dat ze keihard haar best deed om zwanger te worden van jou. Dat ze een papa voor je uitzocht, met slechts een doel voor ogen: jou. Ik zou me de meest geliefde persoon op aarde voelen. Niet dan? Dat is toch het toppunt van gewenst zijn?'

Het idee heeft zich gevormd. Als een vruchtbaar, kloppend ei in een zachte, roze baarmoeder zweeft het masterplan door mijn brein. Maar hier, in Amsterdam, vind ik de vader van mijn kind niet. Naast het feit dat geen van mijn vrienden of bekenden hetzelfde uiterlijk heeft als ik, zou het niet haalbaar zijn. Ik wil geen man, ik wil een

kind. Me laten bezwangeren door iemand uit mijn directe omgeving en het vervolgens voor hem verborgen houden zou onmogelijk zijn. De dag van mijn verjaardag zat ik met mijn handen in het haar. Dit plan rammelde aan alle kanten, ik zou voor altijd kinderloos blijven.

De dag van mijn dertigste verjaardag

'Spreek ik met de mooiste vrouw ever?' Een grote glimlach bedekt mijn gezicht. 'Alejandro', roep ik en sla mijn linkerarm om me heen. 'Telefoonknuffel!' roepen we in koor, waarna we in lachen uitbarsten. 'Euhm Sara,' Alejandro schraapt zijn keel, 'waar ik je dus voor bel ... Ik wil je even een fijne Valentijnsdag wensen.'

De eikel.

'Van hetzelfde. Heb je dit jaar iemand waarmee je het viert?'

Alejandro lacht luid. 'Sinds jij weg bent vier ik geen Valentijnsdag meer, dat weet je toch?' Ik trek een wenkbrauw op en loop naar de spiegel. Voor me in die spiegel staat een lekker wijf ... van dertig. Nadat ik een lok haar achter mijn oor duw, ga ik op de rand van het bed zitten. 'Sarita ...' Altijd wanneer hij me Sarita noemt, krijg ik het warm. Het is typisch Spaans, die afkortingen met ita. Ana wordt Anita, Sara wordt Sarita. '... ben jij binnenkort niet jarig?' Ik lach in stilte. 'Hihhi', klinkt zijn gesmoorde lach in m'n oor. 'Feliz cumpleaños, cariño. Van harte gefeliciteerd met je verjaardag.

Mwua, mwua, mwua.' Alejandro smakt een paar zoenen in de telefoon waarop ik smakgeluidjes terug maak. 'Je dacht dat ik het vergeten was hè?' 'Ja, ik dacht even dat je me alleen belde omdat het Valentijnsdag is', zeg ik, terwijl ik met mijn hoofd van nee schud.

Tien jaar geleden leerde ik Alejandro kennen. Ik zat in het laatste jaar van mijn studie aan de Hogere Hotelschool en moest een stage lopen. Via school kwam ik terecht bij HappyMoon Hotels. Een van

de grotere hotelketens in Spanje die elk jaar een aantal stage-plaatsen voor mijn school verzorgden. Uiteraard moest er worden geloot, wie wil er nou niet een zomer stage lopen op Mallorca? Ik bleek een van de gelukkigen. Op het moment dat de mentor mij belde met de heuglijke mededeling, kon ik het bijna niet geloven. Een zomer lang zou ik op de pr-afdeling van hotel Cala Millor Moon werken. Terwijl mijn mentor nog een aantal praktische zaken uitlegde, had ik Cala Millor al gegoogeld.

Sinds die zomer noem ik Cala Millor 'de plek waar mijn hart woont'. Maar het is ook de plek waar mijn allerbeste vriend woont.

Alejandro, Ale voor vrienden, werkte als propper voor Bananas, dé place to be in Cala Millor. Het was alsof ik mijn soulmate vond. We hielden van elkaar zonder ooit verliefd te zijn geweest. Urenlang liepen we langs het strand, vaak genoeg onder een volle maan notabene, zonder enige romantische prikkel. We zaten nachtenlang bij Alejandro thuis op de bank en bladerden door oude fotoalbums, terwijl we ons volgoten met cava. Want cava en aardbeien had hij altijd in huis.

Nu, tien jaar later, werkt hij nog steeds als propper voor Bananas. 'Ooit komt de dag dat ik genoeg geld heb gespaard', vertelt hij me vaak. 'Dan koop ik een vervallen pand en bouw mijn eigen hostel.' Het is zijn droom, ooit een hostel op zijn geliefde Mallorca bezitten.

'Ik mis je Alejandro. Ik mis Cala Millor en zelfs Nat King Cole.' Met een zucht laat ik me achterover vallen op het bed. Alejandro grinnikt. 'Het lijkt wel of Nat steeds slechter zingt, hij mist jou net zo ...' Nat King Cole. Ik had nog nooit van de man gehoord. Tot Cala Millor.

Als werkneemster van Cala Millor Moon, mocht ik de hele dag in het hotel eten. Overdag in de personeelseetzaal, 's avonds met de gasten in het restaurant. Na een paar weken kwamen de aardappel-

soesjes, platgeslagen stukken vlees en harde bloemkoolstronken mijn neus uit. Tijdens een van onze nachtelijke wandelingen beloofde Alejandro mij de volgende avond mee te nemen naar Waikiki.

Uiteraard kon ik het mij, met enkel een stagevergoeding, niet veroorloven elke avond uit eten te gaan. Maar bij Waikiki serveerden ze dagmenu's, speciaal voor de mensen die in Cala Millor werkten.

'Je hebt nog nooit zo lekker gegeten voor vijf euro', vertelde hij enthousiast. Alejandro had gelijk. Je kreeg er zelfs een glas wijn bij. En Nat King Cole. De eigenaar van Waikiki, een oude Mallorquin, was groot fan van deze zanger. De goede man maakte ooit een Spaanstalige cd, die stevast uit de speakers van Waikiki schalde. Zijn Spaanse uitspraak was nog slechter dan de mijne en samen met Alejandro maakte ik er een sport van om zoveel mogelijk rare woorden te ontdekken.

'Kom je me deze zomer weer eens opzoeken?' zucht Alejandro.

'Nou zeg,' lach ik, 'dat klonk wanhopig. Wat is er schatje, willen de visjes niet meer bijten?' Waarop hij buldert: 'Die is goed! Mijn batterijtjes zijn opgeladen hoor, laat die zomer maar komen.'

Iedereen dacht dat ik een van Alejandro's veroveringen was. Toen we na een maand nog niet bij elkaar weg te slaan waren, werd er voorzichtig gefluisterd dat Alejandro weleens 'getemd' zou kunnen zijn door die Hollandse van Cala Millor Moon. Uiteindelijk, toen ze ons nog steeds niet zagen zoenen en iedereen bijna uit elkaar spatte van nieuwsgierigheid, besloot men dat we familie van elkaar waren. Verre achterneef en –nicht.

'Hoe kunnen ze nou denken dat wij familie van elkaar zijn', riep hij op de avond dat we de roddel voor het eerst hoorden. 'Kom,' zei hij, terwijl hij me aan mijn hand meetrok naar de spiegel, 'kijk nou, wij lijken toch helemaal nie ... Verrek, we lijken wel broer en zus.'

'Sara, Sarita ... ben je er nog?' Ik schud mijn hoofd heen en weer. Mijn hemel, wat ik zojuist dacht is bizar. Ik voel het bloed uit mijn aderen wegtrekken. Zou het kunnen? Zou ik dat durven?

'Sara!'

'Ja, ja, ik ben er nog ...' Ophangen moet ik, en nadenken.

'Maar ik moet gaan. Er is een etentje voor me georganiseerd.'

'Tuurlijk, ga jij lekker genieten. Nogmaals gefeliciteerd met je verjaardag. Bouw een feestje, neem een borrel van me. Je wordt tenslotte maar een keer dertig.'

Het belachelijke d-woord, dat nog belachelijkere ideeën in mijn hoofd zaait. 'Dank je wel. Je bent een kanjer, ik hou van je', lach ik naar mijn telefoon. 'Ik hou van jou!' schreeuwt Alejandro voordat hij de verbinding verbreekt.

Ik loop de badkamer in en laat koud water over mijn polsen stromen. Het 'eureka-momentje' kwam op het moment dat ik terugdacht aan de dag dat Alejandro en ik erachter kwamen hoeveel we op elkaar lijken. Het is de ideale oplossing. Het betekent wel dat ik mijn allerbeste vriend moet bedriegen. Ik moet tegen hem liegen zoals ik nog nooit eerder tegen iemand loog.

Ben ik daartoe in staat?

Weegt het krijgen van een kindje op tegen het verliezen van mijn beste vriend?

Kan Alejandro de vader van mijn baby worden?

Mijn naam is Sara Visser.

Morgen vertrek ik naar Mallorca.

Onder het mom van een sabbatical, zal ik werken in de receptie van het hotel waar ik jaren geleden stage liep. Mijn beste vriendin van toen, Katta, is er nu hoofd van de receptie. De eerste leugen werkt, zij geloofde me toen ik haar vroeg een baantje voor me te regelen. Een eenvoudig baantje om weg te zijn uit de hectiek van Hotelde-

botel. Mia en Ries nemen de honneurs waar in Amsterdam, terwijl
ik zwanger kan worden.
Van Alejandro.
Het begin van het einde van onze vriendschap.
De afgelopen vijf weken stonden in het teken van twijfels, walging,
huilbuien en paniekaanvallen.
Maar ik zet het door, ik ga het doen.
Ik ben dertig.
En vijf weken, drie dagen, drie uur,
drieënvijftig minuten en vijf seconden, zes, zeven ...
Op mijn eenendertigste zal ik moeder zijn.